

Hồi 7

Nghĩ Nghĩ Hoặc Hoặc

Tiếng cười nhạt ấy vọng tới một cách quá đột ngột, Âu Dương Siêu vội phi thân về phía đó tức thì.

Nhưng khi chàng nhảy tới nơi thì không có hình bóng một người nào hết, liền bưng bảo dạ rằng:

“Chẳng lẽ trên thế gian này lại có ma chẳng? Ta đã gặp ma rồi ư?”

Nghĩ đến ma, chàng rùng mình kinh hãi, nhưng dù sao chàng cũng là người cô công lực rất cao, có khi nào chàng lại sợ những con ma vô hình như thế?

Nghĩ tới đó, chàng cũng phải phì cười, và đoán chắc không có ma quỷ gì hết. Tiếng cười đó thế nào cũng là tiếng cười của một người bằng xương bằng thịt chứ không sai.

Chàng lại đoán chắc: "Người này thế nào cũng là người đã giết chết Thạch Bất Phàm, vì sợ Thạch Bất Phàm nói ra, nên y mới phái người đột nhiên hạ độc thủ để diệt khẩu, rồi lại sợ người giết hại Bất Phàm thổ lộ sự thật, nên y đã sai người hoặc giả chính là y đã theo dõi người nọ. Sau thấy người ấy bị Âu Dương Siêu đuổi theo, y mới sai người khác, hoặc giả cũng lại chính là y đã hạ độc thủ giết chết người nọ. Trước khi sai người thứ hai này hạ thủ giết chết người thứ nhất, y đã cho người thứ hai này uống một thứ thuốc độc rất lợi hại. Trong lúc người đó vận công lực thì thuốc độc sẽ làm nguy giết chết hẳn liền, như vậy mới khỏi có hậu họa, âm mưu độc kế này quả thật lợi hại vô cùng".

Nghĩ xong, Âu Dương Siêu cứ như thế mà tiến thẳng về phía trước.

Bỗng phía trước, nơi xa xa, lù lù xuất hiện một ngôi miếu, và một bóng đen đang đứng trên bờ tường. Chàng nhìn qua đại diện của miếu Long Vương, nhưng chỉ thấy đèn đuốc sáng choang thôi chứ không thấy một bóng người nào cả yên lặng như tờ. Đại hán gầy và cao đứng ở trên bờ tường khẽ hỏi chàng rằng:

- Thưa tiền bối, điện thứ nhất là Tục Anh sảnh, điện thứ nhì là Nhị Sự sảnh của đàn chủ, điện thứ ba là chỗ Luyện võ sảnh của anh em.

Âu Dương Siêu không cần biết sảnh gì lẫn sảnh gì, chàng nhảy xuống bên dưới hạ chân lên trên một bậc đá, nhưng chàng thấy bậc đá bên phía phải có một người của Thiên Ma Giáo đang đứng tựa cái cột chạm rồng, hình như y đứng đó canh gác, nhưng lại ngủ say.

Lúc bấy giờ bốn người đại hán đã cùng nhảy xuống dưới bậc đá rồi, người gầy và cao quát bảo người đứng cột chạm rồng rằng:

- Hạ Tam, người chết rồi hay sao, nếu đàn chủ biết người canh gác mà ngủ gật thế này thì người sẽ bị lột da chứ không sai.

Không ngờ người đó gọi luôn ba tiếng mà Hạ Tam vẫn đứng yên như thường. Âu Dương Siêu thấy vậy, vội chạy lại cúi đầu nhìn kỹ mới biết tên Hạ Tam này đã tắt thở từ lâu rồi. Chàng xem xong, liền giơ tay ra hiệu, bảo đại hán kia đừng gọi nữa và nói:

- Y đã bị người ta điểm vào tử huyệt, thôi các người hãy theo mỡ vào đây.

Nói xong, chàng không đợi chờ bốn người đó có phản ứng gì hết đã vội phi thân vào trong đại sảnh thứ nhất ngay.

Trên đại sảnh, xác của người trong Thiên Ma Giáo nằm ngổn ngang, người nào người nấy mặt đều tím bầm mồm rỉ máu tươi, trong sảnh vẫn còn mấy mâm cơm, thức ăn và tầu còn nguyên, hình như bọn người này đã bị trúng độc hết thì phải, mùi tanh hôi xông lên mũi khiến năm người đều buồn nôn buồn mửa.

Âu Dương Siêu thấy những người bị trúng độc này mình mẩy thâm tím và có mùi tanh hôi bốc lên, không khác gì cái chết của người thứ hai đã bị mình đuổi theo trên Hoàng Sơn, nên chàng bụng bảo dạ rằng:

“Đúng người đó giết hại những người này rồi, chứ không còn ai vào đây nữa”.

Chàng nghĩ như vậy rồi giơ tay chỉ một người trúng độc mà hỏi các đại hán kia rằng:

- Người này có phải là Tiểu Bạch Long Trần Võ Hưng, phân đàn chủ của các người không?

Bốn người nọ lần lượt xem từng xác một rồi chúng ngạc nhiên đáp:

- Thừa tiền bối, trong những người này không có đàn chủ của bốn đàn.

Âu Dương Siêu thắc mắc vô cùng hỏi tiếp:

- Các người đã xem kỹ chưa?

- Vâng, anh em tiểu bối đã nhìn kỹ rồi, hướng hồ Trần đàn chủ xưa nay vẫn mặc áo trắng, nên mới được người ta ban cho biệt hiệu Tiểu Bạch Long là thế.

- Ô, ra thế đấy, thế công lực của y ra sao?

- Vấn đề này...

- Được các người cứ nói đi không sao mà.

- Võ công của ông ta rất cao siêu, một trăm anh em tiểu nhân cũng địch không nổi nghĩa là gấp trăm anh em tiểu bối.

- Mỡ không phải bảo các người ví y với các người đâu.

- Công lực của ông ta tương đương... với Tam Đẳng chấp sự của Ngoài Ngũ đường của tổng giáo.

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như vậy, mới biết võ công của Tiểu Bạch Long rất tầm thường, nhưng chàng đoán chắc thủ phạm là một tay cao siêu hơn nhiều. Bỗng trước mắt chàng vừa xuất hiện thêm một số trang sức, chàng nghĩ thầm:

"Lạ thật, sao đồ trang sức của nàng có ở đây mà lại không thấy hình bóng của nàng, thế là nghĩa lý gì? Chả lẽ Thư Kính Nghiêu nói Giang Mẫn bị bắt là thật chẳng? Cứ xem thủ đoạn của người nọ ác độc như thế nếu quả thật Giang Mẫn bị bắt thì nàng không sao sống còn đâu?"

Chàng càng nghĩ càng thấy điều chẳng lành, liền nghiêng răng kêu “côm cộp” rồi dậm chân một cái và hỏi tiếp:

- Những người thường tới phân đàn này là những hạng người nào thế?

Còn ba đại hán kia thấy bọn của y bị Âu Dương Siêu túm chặt, mồ hôi lạnh của chúng toát ra, có vẻ hoảng sợ hết sức và mồm áp úng đáp:

- Thưa tiền bối, đầu mục anh em tiểu nhân nói không sai chút nào, quả thật không có một cô nương nào họ Giang tên Mẫn cả.

- Ta hỏi các người, ngày thường có những người giang hồ nào lai vãng đây không?

- Phân đàn chủ chúng tôi không phải là người định giương doanh lập trạm, ông ta chỉ phụ trách việc thu những tiền thuế của dân cư ở đây, trông nom số anh em của phân đàn này, nên ông ta ít khi lai vãng với các nhân vật giang hồ. Ngoài ra, ông ta có dạy võ cho những người qui giáo thôi.

Âu Dương Siêu thấy vẻ mặt của chúng rất thật thà, mới biết chúng không không ngoa liền buông tay đại hán gầy và cao ra quát:

- Người trong phân đàn này có tất cả bao nhiêu? Còn những người khác đi đâu cả?

Đại hán gầy cao sợ hãi đáp:

- Phân đàn có tất cả hai mươi người, ngoài bốn anh em chúng tôi ra, còn thì chết hết.

- Còn Tiểu Bạch Long đâu?

- Đàn chủ... chỉ thiếu có một mình đàn chủ thôi.

- Y đi đâu các người có biết không?

Ba đại hán kia bỗng cau mày lại nghĩ ngợi rồi đáp:

- Có lẽ đàn chủ chuẩn theo lối này thì phải.

Một người trong bọn chúng bỗng lắc đầu xen lời nói:

- Không có lẽ, cơn đường ấy đã mười năm nay không ai đi qua rồi, khi nào đàn chủ lại....

Âu Dương Siêu vội quát hỏi tiếp:

- Con đường ấy ở đâu?

Đại hán gầy và cao đáp:

- Là một con đường hầm.

- Đường hầm nào? Ở đâu? Mau đưa ta đi ngay.

- Thưa tiền bối, đó chỉ là sự ước đoán của anh em tiểu nhân đó thôi, vì con đường hầm của Long Vương miếu này đã mười năm nay không ai dám đi lại rồi.

- Thế sao các người lại biết có con đường hầm ấy?

- Trước khi phân đàn chủ chưa lập trại ở đây, đã có mấy tên giặc cỏ lấy nơi đây làm sơn trại, sợ quan binh bắt, nên chúng đào sẵn một con đường hầm.

- Thôi các người đừng nói lời thôi nữa.

- Dạ, sau rồi bọn giặc cỏ ấy bị Âu Dương Đôn đại hiệp giết sạch.

- Ủa có thật không?

- Vâng, sau nghe nói ở đường hầm thường thường có ma nên không ai dám vào.

- Các người đưa ta đi.

Bốn tên nọ đưa mắt nhìn nhau, rồi lẳng lặng đi ra khỏi đại sảnh ấy, quẹo sang một cửa ngách ở trong sân.

Ngoài cửa ngách ấy là một các vườn hoa nho nhỏ, giữa vườn có một cái đình, bốn đại hán vừa bước lên bậc đá của cái đình nghỉ mát ấy, đã đồng thanh kinh hãi kêu la:

- Ối chà!

Âu Dương Siêu ới ở phía sau, nghe tiếng kêu la của chúng vội tiến lên hỏi:

- Cái gì thế?

Đại hán gầy cao tỏ vẻ hoảng sợ đáp:

- Thưa tiên bối, quả nhiên có người đã vào qua đường hầm này rồi.

- Sao các người biết?

Nơi vào cửa hầm xưa nay vẫn có một cái bàn thờ đá che lấp nhưng bây giờ bàn thờ đã bị vứt sang một bên.

Lúc này Âu Dương Siêu đã trông thấy một miếng đá vuông và mỏng, vứt ở bên, nơi giữa đình có lộ ra hai cái hố tối om, chàng liền chỉ tay vào hai cái hố đó và hỏi:

- Đây có phải là cửa vào đường hầm không?

- Vâng.

- Ai đi theo ta vào trong hầm?

- Dạ... dạ... dạ...

- Không bằng lòng? Hay là không dám?

- Công lực của anh em tiểu bối quả thật... quả thật...

Âu Dương Siêu thấy chúng sợ hãi một cách đáng thương như vậy, cũng không bắt ép chúng nữa, nhưng chàng lại nói tiếp:

- Ta xuống một mình vậy, nhưng trước khi ta quay trở lên, các người không được rời nơi đây một bước, cứ đứng nơi đây canh gác cho ta.

Bốn người nọ như được ân xá, liền vâng vâng, dạ dạ.

Âu Dương Siêu lại nói tiếp:

- Khi trời sáng tỏ, nếu ta chưa quay trở lên thì các người muốn đi đâu thì đi.

Nói xong, chàng vội quay trở lại Luyện võ sảnh, lấy một ngọn đèn dầu, rồi thủng thủng đi xuống dưới hầm.

Thoạt lên, chàng thấy lối đi rất chật hẹp và dốc xuống, trên mặt đất ảm thấp có mùi hôi mốc xông lên, rêu mọc ở trên mặt đất trơn, nhưng càng trông thấy có nhiều dấu chân, hình như có người mới đi qua không lâu, vì đường hầm ấy vừa chật hẹp vừa thấp nên Âu Dương Siêu không sao gỡ khinh công ra được, đành phải rảo bước đi lục soát thôi.

Con đường hầm ấy thẳng tuột không cong queo và cũng không có đường ngách, đi được nửa tiếng đồng hồ, chàng lại thấy con đường dốc lên dần và dưới mặt đất đầy những bùn lầy.

Một lát sau, chàng đã đi đến chỗ tận cùng và lên tới bên trên. Chàng trông thấy trăng sao, liền thổi tắt đèn, lấy Phích Độc Truy Hồn Kỳ ra, chàng đoán chắc thế nào cũng có một

trận đấu kịch liệt, hoặc người mai phục ở lối lên, mình không đề phòng trước sẽ bị đối phương đánh lén ngay.

Chàng thuận tay ném cái đèn luôn ra bên ngoài một cái kêu "coong" một tiếng, chàng đợi chờ xem có phản ứng gì không, nhưng không có gì hết, chàng liền tung mình nhảy lên, khi sắp ra tới ngoài cửa hang chàng đã múa cờ để bảo vệ lấy đầu và mặt.

Lúc chàng hạ chân xuống đứng yên đưa mắt lên nhìn bốn phía chung quanh, không thấy một bóng người nào hết, mới biết mình vừa hồi hộp hão một phen, chàng định thần nhìn kỹ mới hay chỗ cửa hang là một cái giếng khô ở đầu thị trấn mà lúc nãy đã đi qua.

Đột nhiên chàng nghĩ hồi nãy tiếng cười nhạt chính ở nơi đây vọng ra, chàng lại nghĩ đến đại hán bị mình theo dõi rồi trúng độc chết, chàng lại thủng thẳng đi tới chỗ đại hán nằm chết hồi nãy, nhưng khi chàng đi tới chỗ đó thì không thấy xác của người nọ nữa, chỉ còn lại một đồng máu tanh hôi vô cùng thôi, càng nghĩ càng tức giận, nhưng nhìn kỹ bốn chung quanh thì chỉ có bốn cánh đồng thôi. Chàng bỗng kêu một tiếng "nguy tai", rồi người đi nhanh như sao sa quay trở về Tiên Cư trấn, chạy thẳng vào trong Long Vương miếu phân đàn của Thiên Ma Giáo và một mạch chạy thẳng vào trong đình, quả nhiên chàng đoán không sai, bốn tên đại hán thủ hạ của Thiên Ma Giáo mà chàng dẫn đi hồi nãy đã nằm chết ngổn ngang trong đình rồi, mặt người nào người nấy đều trông rợn hết sức.

Phía trong chàng thấy thân xác của một bà cụ già đang nằm rên rỉ, hấp hối dưới đất. Chàng gấp rút chạy lại bế lên toan đem ra bên ngoài cứu tỉnh. Nhưng một mục già khác từ bên trong bước ra lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử không đi kiếm thầy lang chữa, mà lại đem bà mục ấy ra ngoại ô làm chi.
- Có lẽ muốn bà già chết để tiện chôn cất.
- Hà hà...

Mặc người đó nhạo báng chế giễu, Âu Dương Siêu ẵm bà cụ cầm đi đến một chỗ khuất gió liền đặt bà ta xuống, chàng dồn hết công lực vào hai tay để xoa bóp cho bà già, hình như bà già cảm bị nội thương rất nặng, tốn hàng tiếng đồng hồ chàng mới cứu cho bà ta hồi tỉnh, sắc mặt đỏ dần.

Âu Dương Siêu không dám dồn hết chân lực sang sợ bà ta chịu không nổi đành phải từ từ cứu chữa, rồi chàng rỏ tai khê gọi:

- Bà già câm... bà già câm.

Bà già câm từ từ mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm gối đầu vào lòng của Âu Dương Siêu bà ta cảm thấy rất kinh dị, hai mắt nhìn quanh một hồi.

Âu Dương Siêu lại khê nói tiếp:

- Tôi là Âu Dương Siêu đây, có việc gì bà cứ nói cho tôi biết đi, hiện giờ Mê Tiên cốc ra sao?

Bà già câm đã tỉnh táo, máu cũng thôi chảy nữa, liền giơ hai tay lên dụi mắt rồi vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, mồm lắp bắp định nói, tay chỉ trở về mặt hậm hực.

Âu Dương Siêu không sao hiểu được bà ta nói ai, cứ trố mắt lên nhìn. Bà ta thấy mình ra hiệu mãi mà chàng không hay, liền giơ tay lên vỗ mạnh vào đầu một cái.

Âu Dương Siêu vội nắm lấy tay bà ta lắc đầu bảo bà ta không nên tự đánh như thế. Sau chàng nghĩ ra một kế vội nhặt viên đá đưa cho bà ta và nói:

- Bà đừng nóng nảy, hãy viết xuống đất cho tôi xem đi.

Nói xong, chàng lấy tay gạt phẳng lì trên mặt đất để cho bà già cầm viết.

Bà già cầm cầm hòn đá vẽ một hồi, rồi ném hòn đá đó đi, rồi dùng sức mạnh đâm vào ngực mấy cái, Âu Dương Siêu vội ngăn cản không cho bà ta đâm ngực và hỏi:

- Bà không biết chữ ư?

Bà già cầm râu rí gật đầu, ứa nước mắt ra trông rất tội nghiệp.

Hài người không biết làm cách nào để nói chuyện với nhau.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới nếu lúc này có ông già điếc ở đây có phải là tốt biết bao không? Nghĩ tới đó chàng bỗng lớn tiếng hỏi:

- Bà cụ, ông già thế đâu, hiện giờ ông ta ở đâu?

Thấy chàng hỏi như vậy, bà già cầm mừng rỡ vô cùng, quên cả vết thương vội đứng nhưng bà ta vừa đứng lên, lại ngồi phịch xuống, vết thương lại bị động, máu lại ra...

Âu Dương Siêu đỡ bà ta và nói:

- Hãy khoan đã, việc gì mà bà vội vàng đến thế.

Bà già cầm cố nhịn đau cắn răng mím môi giơ tay lên trên mép, ra hiệu làm như có râu.

Âu Dương Siêu thấy vậy vội hỏi:

- Có phải bà nói ông già điếc đấy không.

Bà già cầm gượng cười một tiếng, hình như bà ta thấy Âu Dương Siêu đã biết mình nói gì, trông hơn hở, gạt đầu mấy cái, rồi chỉ tay vào sườn núi đằng xa, hai mắt nhìn thẳng vào mặt chàng, tỏ vẻ cầu khẩn.

Âu Dương Siêu nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra được trên sườn núi đó có gì nhưng thấy bà ta rầu rĩ, chàng lại hỏi:

- Có phải bà nói ông già điếc hiện đang ở trên sườn núi lửa không?

Ngờ đâu, bà già cầm hơn hở gạt đầu hoài.

Âu Dương Siêu mừng rỡ vô cùng, ngồi xổm xuống và bảo:

- Lại đây, bà nằm phục lên lưng tôi để tôi cõng bà cho.

Bà già cầm biết mình không thể nào đi được đành phải nằm phục lên lưng của Âu Dương Siêu để chàng cõng.

Thế là Âu Dương Siêu cõng bà già cầm lướt sang sườn núi bên kia, chỉ trong nháy mắt chàng đã cõng được bà ta tới nơi rồi.

Âu Dương Siêu ngẩng đầu lên nhìn lên phía trên liền giật mình kinh hãi, mồm bảo rằng:

- Nguy tai.

Thì ra chàng thấy con chim ưng xa bay lượn mà mãi mãi chưa thấy bay lên, vì những con chim ưng khi thấy người bị thương nặng là bay lượn ở trên đợi chờ, đến khi nào người đó chết

hắn chúng mới xà xuống cầu xé xác ăn, trái lại người chưa chết chúng không dám bay xuống như thế.

Âu Dương Siêu vừa lo Âu vừa hỏi bà già căm rằng:

- Ông già điếc ở đâu?

Bà già căm chỉ tay vào sườn núi ở bên phía sau đồi.

Âu Dương Siêu càng kinh hãi thêm vội phi thân vượt qua đỉnh đồi.

Khi chàng sang tới nơi thấy nơi đó có một ngôi mộ rất đồ sộ bia đá rất cao, lầu bia nguy nga, có cả tượng đá và ngựa đá nữa.

Bà già căm bảo Âu Dương Siêu đặt mình xuống đất, rồi bà ta đi cà thọt tiến thẳng vào trong ngôi mộ to lớn ấy.

Âu Dương Siêu vội đi tới gần đỡ bà ta.

Quả nhiên hai người trông thấy một người nằm phục ở trên bàn thờ đá. Bà già căm liền lên tiếng kêu ú a ú ớ. Âu Dương Siêu liền lớn tiếng gọi:

- Ông già điếc... ông già điếc...

Nhưng hai người không thấy ông già điếc cử động gì cả.

Âu Dương Siêu lại gần khế đẩy ông ta một cái, ông ta ngã ngửa người ra chân tay đã cứng đờ, mới hay đã tắt thở từ lâu rồi.

Âu Dương Siêu lại biết trước ông già khó mà thoát khỏi tai ách, nên bây giờ chàng thấy ông ta chết cũng không lấy gì làm ngạc nhiên hết.

Riêng có bà già căm thấy chồng bị chết chạy lại ôm lấy xác chồng khóc sụt sướt, bà ta không biết nói, tiếng khóc của bà ta nghe càng náo nùng thêm, khiến Âu Dương Siêu cũng phải ứa nước mắt ra.

Âu Dương Siêu biết lúc này dù có khuyên bà ta nín cũng không sao khuyên được, thà để cho bà ta khóc thỏa tích một hồi, như vậy đối với vết thương của bà ta lại còn có ích hơn. Vì khóc như thế mới giải được nỗi uất ức ở trong lòng.

Một lát sau, chàng thấy bà già căm ngã lăn ra chết giắc, vội chạy lại kêu gọi:

- Bà già căm... bà già căm...

Chàng đang định cho tay vào linh huyệt của bà ta để cứu cho thức tỉnh.

- Ngừng tay lại... Ngừng tay...

Một tiếng quát lớn kêu như sấm động. Tiếp theo đó có một luồng sức mạnh nhằm các yếu huyệt của chàng tấn công tới. Chàng vội nhảy ra xa năm thước, giơ tay trái lên gạt tay của đối phương, mồm thì quát hỏi:

- Ai mà dám táo gan như thế?

- Lòng độc ác vô cùng, thủ đoạn cũng vậy. Tiểu tử, hãy coi thế công của ta.

Chàng quay lại nhai, liền thấy một bà già mặc áo váy đỏ, áo và váy lại rất lớn rộng, hình như xuyên lên chiếc gậy trúc vậy. Trong lúc bà ta quát tháo đã múa chưởng quét ngang tới công lực mạnh khôn tả.

Âu Dương Siêu biết ba ta hiểu lầm, nên không tiện chống đỡ vội nhảy ra ngoài xa bảy thước tránh né, rồi xua tay hỏi:

- Bà là ai, sao lại lỗ mãng như thế?

Bà cụ gầy gò đánh hụt chưởng đó, hình như ngạc nhiên vô cùng kêu ủa một tiếng, dùng giọng sang sảng như một chiếc thanh la vỡ, quát bảo:

- Tiểu tử giỏi thật, xem ngươi có còn chạy được không?

Nói xong, bà ta lại tấn công tiếp. Thế công ấy của bà ta như bài sơn đảo hải, quả thật kinh người.

Âu Dương Siêu tránh né lên tiếp như vậy, thật từ khi chàng ra đời đến giờ chưa hề khi nào lại chịu lép vế như thế này cả. Sở dĩ phải chịu tránh bà cụ như thế là vì không muốn hiểu lầm nhau, hơn nữa chàng không quen bà ta bao giờ, cũng không muốn ra tay đối địch. Nhưng chàng thấy kinh phong của đối phương rất mạnh muốn tránh cũng không sao tránh được nữa, đành phải giở chưởng lên chống đỡ, mồm cũng quát hỏi:

- Bà định làm gì thế?

Bùng, một tiếng kêu thật lớn, hai người cùng lui về phía sau.

Chưởng lực của hai người làm cho những cành lá ở quanh đó rụng xuống như mưa.

Âu Dương Siêu lui về sau ba bước mà vẫn chưa đứng vững, còn bà lão gầy gò mặc áo đỏ loạng choạng lui về phía sau bảy bước mặt lộ vẻ kinh hoảng và giận dữ.

Chắc quý vị còn nhớ, công lực của Âu Dương Siêu là hưởng thừa toàn bộ của Võ Lâm Tam Tuyệt, nội công của chàng bằng người tu luyện hơn trăm năm, lại thêm Âu Dương Đơn hy sinh tính mạng truyền công lực sang cho nữa, như vậy người trong võ lâm còn ai địch lại nổi chàng. Nhưng lúc này, mục đích của chàng chỉ muốn tránh né và không có ý đả thương đối phương, nên oai lực của chàng tất chỉ có hạn thôi. Tuy vậy, chưởng lực chàng vẫn đẩy lui được bà già áo đỏ được bảy bước như thế.

Chàng vừa lui xong, lại tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi:

- Lão thái thái này, sao không hỏi nếp tẻ gì hết đã ra tay tấn công một cách ác độc như vậy. Nếu là người khác, có phải...

Không ngờ, bà cụ không chờ chàng nói dứt, đã chỉ tay vào xác của ông già điếc, và bà già nằm chết ở đó, mà quát tháo:

- Già này ra tay ác độc ư? Hai người này lớn tuổi như thế, lại bị thương nặng mà người còn không buông tha cho họ.

Âu Dương Siêu nghe thấy bà ta nói như thế, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng như khóc dở mếu dở, lắc đầu hỏi lại:

- Thế bà đã biết rõ đầu đuôi câu chuyện chưa?

- Già chả cần phải biết rõ đầu đuôi câu chuyện gì cả, đích mắt già đã trông thấy rồi, còn làm sao được.

- Hai người này là người đi cùng với tại hạ.

- Hừ. Già này đã lâu không đi vào Trung Nguyên, nghe nói trong võ lâm đã biến đổi rất lớn. Người cùng môn phái với nhau mà còn hạ độc thủ giết hại lẫn nhau. Thật là...

Nói tới đó, bà ta có vẻ tức giận khôn tả, lại múa song chưởng lên tấn công Âu Dương Siêu tiếp.

Âu Dương Siêu bực mình, quát lớn:

- Bà là ai? Lai lịch như thế nào? Định tâm quấy phá tại hạ phải không?

Nói xong, chàng đã thấy kinh phong của đối phương lấn át tới sức lực rất mạnh, chàng không dám coi thường, vội giơ chưởng lên chững đỡ, mồm thì đáp:

- Bà khinh người quá đỗi.

Chàng vừa nói xong, chưởng lực của hai người đã va đụng nhau kêu đến bùng một tiếng. Bà già kinh hãi vô cùng, vội nhảy lên trên cao hai trượng, và bắn ra ngoài xa năm trượng, lẩn mấy vòng mới ngừng chân lại được.

Bà ta vừa đứng dậy xong đã kêu oai oái, rồi như một con hổ điên, xông lại tấn công tiếp.

Âu Dương Siêu định tấn công một thế để cho bà hoảng sợ không dám tấn công tiếp nữa, rồi mình sẽ giải thích cho bà ta hay, ngờ đâu bà ta lại càng tức giận thêm mà xông lại đấu trí mạng như vậy. Cũng may công lực của bà ta không lấy gì làm cao siêu cho lắm. Nếu bà ta là cao thủ thượng thặng, có phải là chàng đã bị nguy rồi không?

Bà già áo đỏ đã liều mạng xông lại tấn công tới tấp, chưởng pháp của bà ta cũng độc ác quái dị khôn lường.

Âu Dương Siêu không còn do dự gì nữa, đành phải giở toàn lực ra phản công lại. Hai người vừa xáp lá cà, Âu Dương Siêu kinh ngạc phần vì chàng thấy chưởng pháp của bà ta biến hóa ảo diệu không sao biết được thực hư như thế nào, khác hẳn chưởng pháp của các môn phái ở Trung Nguyên, nhưng đấu xong mười mấy hiệp, chàng đã ngộ hiểm luôn luôn, không phải là chàng địch không nổi bà già, nhưng vì chàng không muốn đấu trí mạng với bà ta đấy thôi.

Cao thủ đấu với nhau, sống chết rất dễ dàng, Âu Dương Siêu thấy mình ngộ hiểm luôn luôn như vậy, nên không dám sơ xuất nữa, chàng vội biến thủ pháp, dồn công lực vào hai cánh tay, giở pho chưởng pháp thoát thai bởi kỳ thức và địch thức ra để đối địch. Chỉ trong nháy mắt, chàng đã tấn công luôn năm chưởng liền. Năm chưởng của chàng mạnh bài sơn đảo hải khiến bà già áo đỏ cứ kêu rú như ma gào quỷ khóc luôn mồm. Chàng yên trí pho chưởng pháp này thế nào cũng đẩy lùi được bà già, như vậy mình mới có thể giải thích. Ngờ đâu bà cụ già cũng quái kiệt nhất thời. Thân hình của bà ta tuy bị đòn đến quay tít như một con vụn nhưng không có vẻ gì là sợ hãi cả... Trái lại bà ta còn dậm chân một cái, xông lên đấu trí mạng tiếp và còn hóa chưởng thành quyền nhằm đại huyết của Âu Dương Siêu mà tấn công chớp nhoáng. Lối đấu này của bà ta chỉ có lạ là cả hai đều bị thương cùng một lúc thôi.

Âu Dương Siêu thấy bà cụ áo đỏ liều mạng như vậy, cả kinh thất sắc vội giơ chưởng lên đẩy lệnh một cái, một tiếng kêu rú thảm khóc vang ra, máu đỏ phun như mưa liền.

Bà già áo đỏ phun máu tươi xong, người cũng bị đẩy bắn ra xa hơn ba trượng chân tay gãy giụa mấy cái rồi nằm yên không cử động nữa.

Âu Dương Siêu không có ý đả thương bà ta, nhưng tình thế bắt buộc, bây giờ trông thấy bà ta bị thương nặng như vậy, chàng hối hận vô cùng, đang định tiến lên xem vết thương của bà cụ để nghĩ cách cứu chữa.

- Lộ đại ca.

Một tiếng kêu rất thánh thót, nghe như tiếng hoàng oanh hót như vậy êm tai vô cùng.

- Lộ đại ca đấy à?

Âu Dương Siêu đã lâu không nghe thấy ai gọi đến cái tên cúng cơm của mình bao giờ, bây giờ lại nghe thấy có người gọi như vậy, chàng cảm động vô cùng.

-- o O o --